

РЕШЕНИЕ

№ 296

гр. София, 18.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 05.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **5984** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Е. Ш., гражданин на А., срещу Решение № УПВР-31/19.06.2020 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при МС, с което е отхвърлена молбата за международна закрила на жалбоподателя като явно неоснователна.

С жалбата се иска отмяна на оспореното решение, поради противоречието му с материалния закон, необоснованост и допуснати процесуални нарушения. Мотивите на решението противоречали необосновано на неговата бежанска история, а също така били бланкетни, без да разглеждат конкретно обстоятелствата, които е посочил като причина за търсене на закрила. Позовава се на формалност на проведената процедура от АО без да изясни фактите и да му даде възможност да обясни подробно причините, поради които е напуснал А.. Бил изложил опасенията си от преследване поради лични причини и поради обстановката в А., които причини са обхванати от предмета на закона и АО бил задължен да проведе общо производство, както и че двете основание били взаимно изключващи се. Освен това органът не бил изложил убедителни мотиви относно ситуацията в страната на произход. Иска отмяна на решението и връщането на преписката за ново разглеждане. В съдебното производство оспорващият не се явява, не е намерен на посочения адрес, на който е настанен и напуснал самоволно, без да е посочил друг адрес.

Ответникът – интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при МС, представляван от юрк. Ч., моли жалбата да бъде отхвърлена и съдът да постанови решение, с което да потвърди процесния акт. Проведеното административно производство показвало, че заявената от лицето бежанска история не попада в ЗУБ.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Подадена е молба за предоставяне на закрила вх. № РД09-ВР-253/08.06.2020 г. на РПЦ - С. от Е. Ш., от мъжки пол, [дата на раждане] в А., [община], гражданин на А., етническа принадлежност - пащун, вероизповедание – мюсюлманин-сунит, семейно положение - женен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

На основание чл.68, ал.1, т.1 от ЗУБ по подадената молба е образувано ускорено производство.

Видно от протокол за проведено интервю рег. № УП - 6448 от 08.10.2020 г., търсещият закрила е заявил, че напуснал А. преди 9, като влязъл легално с паспорт в И., след това нелегално в Турция, където бил около 7 месеца. Влязъл нелегално в Република България на 05.05.2020г., с двама навигатори, с уговорка да заминат за С., като полицията ги заловила в една горичка. Не притежава документи за влизане и пребиваване в държава членка на ЕС, само пакистанска и иранска визи. След като бил заловен решил да подаде молба за международна закрила. Като причина да напусне държавата си по произход разказва, че заради жена му, от която имал и деца, имало влиятелен човек, който също я искал за жена, служещ при талибаните, го отвлякъл и го държал 12 дни в една планина, били го, имал проблем с лявото ок. След това успял да избяга и отишъл в [населено място], където един човек му помогнал и го закарал в неговото село. Известно време след това го задържали власитте, защото имал взаимоотношения с талибаните. След време водел спокоен живот и нямал проблеми, но след като го освободили отишъл в ДАЕШ, където е важна клечка, посочва името му. После започнали проблемите – започнал да ги заплашва, защото в селото му нямало присъствие на властта. Даже сега жена му и децата му били при роднините ѝ и се крият и не могат да ходят на училище. Затова и избягал, защото било опасно. Не можел да работи там, страх го било. Не отишъл на друго място в А., защото го било страх, че могат да го намерят. Дошъл да получи закрила, да си оправи живота и да помогне на децата си. Не е имал проблеми във връзка с етническата принадлежност, заради религията, не е осъждан, не е членувал в политическа партия или организация.

С оспореното в настоящото производство решение № УПВР-31/19.06.2020 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците, е отхвърлена молбата за международна закрила на Е. Ш., на основание чл. 70, ал. 1 вр. чл. 13, ал. 1, т.1 и т.2 от ЗУБ. Интервюиращият орган е приел, че молбата е явно неоснователна, тъй като чужденецът не обосновава наличието на риск за неговия живот или свобода в държавата му по произход по смисъла на ЗУБ. Изложени са мотиви, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Ж. конвенция от 1951 г., като посочената от молителя причина за напускане на страната му по произход не е свързана с неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, а има личен, социален и семеен характер. Обсъдена е тази лична причина, като е посочено, че

посегателството спрямо него има криминален характер, като въпросния човек, който го е отвлякъл, впоследствие бил арестуван. Отбелязал е, че за липса на търсената закрила говори и факта, че и към този момент, съпругата му и децата му продължават да живеят в А., а той е решил да напусне, за да може да се устрои на по добро място. За липса на мотиви за търсене на закрила говори и фактът, че чужденецът е имал намерение да премине нелегално през територията на държавата, за да премине за друга държава по незаконен начин, а според органа лице търсещо закрила, би се възползвало от възможността за нея при първата предоставила му се възможност, вместо да отлага търсенето ѝ във времето. Интервюиращият орган е стигнал до извод, че Е. Ш. е икономически мигрант, а не лице, нуждаещо се от международна закрила. Изложени са мотиви, че чужденецът не е бил принуден да напусне държавата си по произход по причини, визирани в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, а именно: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, като чужденецът не е заявил спрямо него да са били осъществени дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ или риск от бъдещо такова. Интервюиращият орган е приел, че представената бежанска история е изцяло изградена на базата на предположения и вероятности. Молителят не твърди спрямо него да са предприети никакви реални действия на преследване, нито от страна на държавен орган, нито от организация, на която държавата не желае или не може да противодейства. Въз основа на бежанската история, според органа не могат да бъдат установени лични опасения, неясен остава и конкретният повод за напускане на държавата по произход, а изложените мотиви не били правнозначими за търсената закрила. Формиран е извод, че действителният мотив на Е. Ш. за напускането на А. не е нуждата от предоставяне на международна закрила, а фактът, че е искал да се установи в държава с по-висок стандарт на живот. Установено е, че Е. Ш. не е бил обект на действия на преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ, а именно действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

Изложени са доводи в обжалваното решение, че за Е. Ш. не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, тъй както чужденецът не е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Интервюиращият орган е изложил мотиви, че установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че Е. Ш. е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, предвид което е прието, че молителят не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 т. 1 и 2 от ЗУБ. Случаят е разгледан от административния орган и във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Прието е, че спрямо чужденеца не е налице заплаха поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Извършена е преценка на актуалната обстановка в А. въз основа на справка с вх. № МД 264/15.05.2020 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, като не са установени да са налице разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17.02.2009г. по дело С-465/07. Интервюиращият орган е посочил, че от цитираната справка е видно, че

насилието в А. не е безогледно и повсеместно на цялата територия и че обстановката сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на жалбоподателя е налице страх от преследване. От цитираната справка не следвало и че А. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт, тъй като атаките на талибаните били спорадични актове на насилие, инцидентите имали определени цели, но не били в състояние да предизвикат масов ефект. Дори да е налице обща ситуация на несигурност в държавата на произход (в случая положението е оценено в някои части като несигурно и напрегнато), според интервюиращият орган, тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. Не се установявало спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 ЗУБ и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от К. П., определен за интервюиращ орган със заповед № РД 05-200/23.03.2016 г. (л.12) на председателя на ДАБ – МС - компетентен орган съгласно чл. 13, ал. 1 от ЗУБ. Решението е издадено при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същото е съобразено с целта на ЗУБ. Не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК.

Решението е издадено след проведена ускорена процедура на основание и в срока по чл. 70, ал. 1 ЗУБ, според който, при наличие на основания по чл. 13, ал. 1, в срок до 14 работни дни от регистрацията на чужденеца, интервюиращият орган може да приложи ускорено производство, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна. Съгласно чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ молбата на чужденец за предоставяне на международна закрила се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по чл. 8, ал. 1 и ал. 9, съответно по чл. 9, ал. 1, б и 8, и чужденецът: 1. се позовава на основания извън предмета на този закон; 2. не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване.

Правилен и обоснован е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. Липсват доказателства или заявени от чужденеца твърдения за физическо насилие или друг вид преследване, както от официалните власти, така и от други неправителствени организации или групировки, а не отделни криминални актове на конкретно лице, за което разказва на интервюто. Изрично оспорващият е заявил, че не е бил арестуван, съден или осъждан. В случая не са налице данни, а и не се твърди да са тежко засегнати основните права на чужденеца в държавата му по произход. Още повече самият той не е заявил конкретна причина, довела до напускането на А., а молбата е

мотивирана с твърдения за заплахи от битов и личен характер, свързани със семейството му. Споделя се от съда изводът на интервюиращия орган, че посочените факти и обстоятелства обосновават сочат, че Е. Ш. е по скоро икономически мигрант и причините да напусне страната си по произход се основават на желанието му за по-добър стандарт на живот, за да може да се погрижи за децата си, а не на осъществено спрямо него преследване по смисъла на ЗУБ, което лично съображение е извън предмета на ЗУБ.

Посочените от Е. Ш. причини за желанието му да получи закрила не са сред основанията, обосноваващи предоставяне на хуманитарен статут. Жалбоподателят не твърди мотивирано наличието на проблеми с властите в А. и/или да са отправяни тежки лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Не е посочил като причина да напусне държавата по произход нито една от реалните опасности, предвидени в чл. 9, ал. 1 ЗУБ.

Въз основа на информацията, съдържаща се в приложената по делото по актуална справка № МД - 423/07.08.2020 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, се установява, че ситуацията в А. е несигурна и нестабилна, налице са данни за продължаващи нарушения на основни човешки права и свободи, като видно от изброените рискови групи - журналистите, жените, хазарите-шиити, сикхите и индусит, ЛГБТИ общността, жалбоподателят не попада сред тях. Правителството, в сътрудничество с международни хуманитарни организации и ВКБООН, полага усилия за предоставяне на закрила и помощ на вътрешно разселените лица, бежанци, завръщащите се бежанци и други уязвими лица. Налице е сключено с талибаните споразумение за установяване на мир в страната и са поети ангажименти за международна подкрепа за сигурността в А., като по данни от справката в А. е регистрирано над 40% намаление на насилието между талибанските и афганистанските сили през последната седмица след прекратяването на огъня, обявено во време на Байрам. От изложеното в посочената справка не се установява насилието в страната по произход да е достигнало изключителна степен към датата на издаване на оспореното решение, а и жалбоподателят не е представил доказателства и не заявява такова засягане с оглед специфични за него обстоятелства, относими към търсена закрила (етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение) и които да не са свързан с неговото лично и семейно положение и предвид обстановката в страната му на произход. Липсват данни за безогледно насилие, което да налага предоставяне на статут на чужденеца независимо от липсата на доказателства за лично засягане. В посочената справка е посочено, че Неговото семейство е продължило да живее в А., а неговото напускане на страната има за крайна цел да осигури по добър живот на децата му, което е разбираемо като личен избор, но не попада сред основанията на закрилата, предоставяна по ЗУБ.

Съдът не намери за основателни оплакванията в жалбата за формално осъществяване на процедурата по молбата му, необсъждане на изложените от кандидата причини и неубедителни мотиви относно ситуацията в страната на произход. Интервюиращият орган е обсъдил изложените от жалбоподателя причини за напускане на страната на произход, определил е фактът, че друг мъж е искал неговата жена като причина от личен, социален и семеен характер, обосновано не е оценил този факт като релевантен за предоставяне на статут на бежанец и отчел криминалният характер на неговото

отвлечане, като е отчел обстоятелството, че посоченият човек впоследствие е бил арестуван. Ситуацията в страната на произход е обсъдена в решението, като изводите за същата се подкрепят от приложените в хода на административното и съдебното производство справки.

С оглед гореизложеното, като е приел, че молбата за закрила на Е. Ш. е явно неоснователна по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ и поради липсата на условията по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила, административният орган е постановил правилно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 АПК, Административен съд София- град, I отделение, 6 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Ш., гражданин на А., срещу Решение № УПВР-31/19.06.2020 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при МС.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: